

## Arrest

nr. 214 032 van 14 december 2018  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS  
Kortrijksesteenweg 641  
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en  
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 januari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 januari 2018 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"INREISVERBOD*

*Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:*

*Naam : E. (..)*

voornaam : F. (..)

geboortedatum : 20.10.1974

geboorteplaats : Diber

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 31/01/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

#### REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 17.01.2013. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Geraardsbergen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene vroeg asiel aan in België en diende een verzoek tot regularisatie in.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

(RELATIE/ familie /vrienden) De echtgenoot van betrokkene verklaart een broer te hebben in België (H., A. (..) (°13/12/1971) die een verblijfstitel heeft.). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. De (schoon-)broer kan de echtgenoot van betrokkene en betrokkene achterna reizen naar het land van herkomst om hen daar te gaan bezoeken.

Zij kunnen ook contact houden via telefoon en internet. Dit inreisverbod betekent geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 17.01.2013. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd

Betrokkene werd nochtans door de gemeente Geraardsbergen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene vroeg asiel aan in België en diende een verzoek tot regularisatie in.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

(RELATIE/ familie /vrienden) De echtgenoot van betrokkene verklaart een broer te hebben in België (H., A. (..) (°13/12/1971) die een verblijfstitel heeft.). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft

kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. De (schoon-)broer kan de echtgenoot van betrokkene en betrokkene achterna reizen naar het land van herkomst om hen daar te gaan bezoeken.

Zij kunnen ook contact houden via telefoon en internet. Dit inreisverbod betekent geen schending van artikel 8 van het EVRM.”

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

*“Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 62, 74/11, 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de algemene rechtsbeginselen, in casu schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijsheidsbeginsel.*

#### 2.1.1. Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

##### 1.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleden van verzoekster conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod.

Immers, verweerder is genoegzaam op de hoogte van het feit dat verzoekster en haar gezin ondertussen al 9 resp. 7 jaar ononderbroken in België verblijven en in de Belgische samenleving geïntegreerd zijn.

Dat het inreisverbod als motivering enkel vermeldt dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel, doch geen verdere motivering geeft waarom het absoluut noodzakelijk is dat aan verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd, temeer daar verzoekster en haar gezin ondertussen al meer dan 9 resp. 7 jaar ononderbroken in België verblijven, in de Belgische samenleving geïntegreerd zijn, de twee minderjarige kinderen in België geboren en school lopen en zij een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9bis Vw. hadden ingediend en tot 31.01.2018 geen beslissing dienaangaande hadden gekregen.

Dat geen enkele motivering wordt gegeven waarom het in concreto absoluut noodzakelijk is om een inreisverbod op te leggen, noch rekening wordt gehouden met het gezins- en familieleden van verzoekster en met hun hangende verzoek om machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9bi. Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

##### 2.

Dat de bestreden beslissing als motivering voor de afgifte van een inreisverbod enkel en alleen verwijst naar het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat de noodzaak voor het afleveren van het inreisverbod dan ook op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu nergens in de beslissing verwezen wordt naar het concrete dossier van verzoekster, met name

*het langdurig verblijf van verzoekster en haar gezin in België, hun in België geboren en schoolgaande kinderen, hun hangend verzoek 9bis Vw. dd. 9.07.2012.*

*Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn".*

*Dat in casu de motivering voor de afgifte van het inreisverbod met een stereotype, geijkte en eenvoudige formulering werd gemotiveerd en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.*

#### *2.1.2. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod*

##### *1.*

*Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.*

*Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.*

*Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van de maximum termijn van 3 jaar.*

*Dat in casu een inreisverbod voor 3 jaar aan verzoekster wordt opgelegd met als motivatie dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Dat het inreisverbod dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoekster een inreisverbod voor 3 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.*

*Immers, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° Vw. kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd 'indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd' en wordt, overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook een termijn van 3 jaar moet worden opgelegd.*

*Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).*

*Bovendien werd evenmin aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.*

##### *2.*

*Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.*

*Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoekster en haar gezin reeds langdurig in België verblijven, in de Belgische samenleving geïntegreerd zijn, de Nederlandse taal spreken en begrijpen, een vrienden-en kennissenkring hebben opgebouwd, hun kinderen in België zijn geboren en school lopen,...(cf. stuk 4).*

*Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.*

*Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoekster eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel."*

*2.2. In zoverre verzoekende partij de schending opwerpt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is dit niet dienstig nu dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel en de bestreden beslissing in casu een inreisverbod betreft.*

*2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).*

*Zoals uit de bestreden beslissing blijkt wordt enerzijds gemotiveerd waarom de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel waarbij verwezen wordt naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de*

vreemdelingenwet en wordt omtrent de duur van het inreisverbod gemotiveerd dat deze drie jaar is omdat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel ondanks het feit dat zij geïnformeerd werd over de betekenis ervan en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, dat haar diverse aanvragen werden afgewezen maar dat zij desondanks niet getwijfeld heeft verder op illegale wijze in België te verblijven zodat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole. Verder wijst de verwerende partij erop dat uit onderzoek van het dossier niet gebleken is dat er specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van kortere duur en wordt tevens gemotiveerd waarom het inreisverbod geen schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Waar verzoekende partij betoogt dat de motivering stereotiep is, kan zij voorts hoegenaamd niet gevolgd worden. Immers blijkt duidelijk dat ingegaan wordt op de specifieke elementen die de situatie van verzoekende partij kenmerken. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs als een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij maar wat in casu niet het geval is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt blijkt wel degelijk waarom er gekozen wordt voor de afgifte van een inreisverbod. Waar zij stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij en haar gezin al negen respectievelijk zeven jaar in België verblijven en alhier geïntegreerd zijn, wijst de Raad erop dat verzoekende partij eraan voorbijgaat dat de verwerende partij er op wijst dat zowel de asielaanvraag als de regularisatieaanvraag afgewezen werden maar dat zij ervoor opteerde verder illegaal te verblijven. Zoals inderdaad blijkt uit het administratief dossier is het ganse gezin van verzoekende partij illegaal op het grondgebied en moeten zij allemaal België verlaten. In die zin kan verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat het inreisverbod geen rekening houdt met haar gezinsleven nu het inreisverbod geenszins een inbreuk hierop vormt. Verder, zoals de Raad al heeft gesteld, motiveert de verwerende partij dat de verblijfsaanvragen werden afgewezen maar dat desondanks geopteerd werd voor een illegaal verblijf en dat in het belang van een immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Bijgevolg heeft de verwerende partij wel degelijk oog gehad voor het feit dat verzoekende partij (en haar gezin) al een ganse tijd in België verblijven maar heeft zij erop gewezen dat de verblijfsaanvragen steeds negatief werden afgesloten doch dat verzoekende partij (en haar gezin) geopteerd hebben voor een verblijf in de illegaliteit. Verzoekende partij legt ook niet uit waarom het opbouwen van een privéleven tijdens illegaal verblijf zou impliceren dat de verwerende partij moet afzien van het opleggen van een inreisverbod of zou verantwoorden waarom een termijn van drie jaar disproportioneel zou zijn. Er blijkt bovendien ook dat in het samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten van 31 januari 2018 de verwerende partij uitvoerig gemotiveerd heeft inzake artikel 8 EVRM waarbij erop gewezen werd: *“Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 7 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)*

*Betrokkene heeft gewerkt in België en bouwde afgelopen 7 jaar een netwerk van sociale contacten op. Er is met andere woorden sprake van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch bracht zij het grootste deel van haar leven in Albanië door en heeft zij er nog vrienden/familie/kennissen wonen. Zij spreekt ook nog Albanees. Het opbouwen van een nieuw privéleven in Albanië zal voor haar dus wellicht niet erg moeilijk zijn. Met betrekking tot het privéleven is er dus geen schending van artikel 8 van het EVRM.*

*M.b.t. een duurzame verankering en integratie in de Belgische maatschappij: Betrokkene verblijft al sinds 2011 in België. Langdurig verblijf opent echter geen recht op verblijf. De loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 7 jaar sedert 14/01/2011 in grotendeels illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)*

*De kinderen van betrokkene, E.A. en E.A. zijn in België geboren en gaan waarschijnlijk naar school in België. Het recht op onderwijs is echter geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat een kind van betrokkenen hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. In het land van herkomst, Albanië zijn ook publieke scholen waar betrokkene naartoe kan gaan om een opleiding te voltooien en een diploma te halen. De kinderen spreken met de ouders wellicht (ook) de taal van het land van herkomst, en zullen zich daarom vermoedelijk gemakkelijk kunnen integreren. Aangezien de kinderen vergezeld zijn door hun ouders, zal het integratieproces wellicht vlot verlopen. Bij het nemen van deze beslissing houden we dus duidelijk rekening met het hoger belang van het kind."*

Nu duidelijk blijkt dat verwerende partij voor het treffen van het inreisverbod oog heeft gehad voor de situatie van verzoekende partij en er duidelijk blijkt dat deze situatie geen terugkeer verhindert, maakt verzoekende partij evenmin aannemelijk dat haar situatie het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar verhindert, gelet op het feit dat verzoekende partij hardnekkig persisteerde in illegaal verblijf. Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij bepaalde elementen veronachtzaamd heeft die het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar verhinderen of als kennelijk onredelijk moet gezien worden.

Waar verzoekende partij er nog op wijst dat de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet pas op 31 januari 2018 werd betekend, wijst de Raad erop dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626, 12 januari 2007). Uit het indienen van dergelijke aanvraag kon verzoekende partij niet de rechtmatige verwachting koesteren dat haar verblijf in België legaal was.

2.6. In tegenstelling tot wat verzoekende partij verder betoogt, wordt in de bestreden beslissing niet op automatische wijze toepassing gemaakt van een duur van drie jaar, maar wordt uitdrukkelijk gemotiveerd waarom de verwerende partij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar in casu gepast acht, met name omdat hoewel alle verblijfsaanvragen van verzoekende partij negatief werden afgesloten en zij ook geïnformeerd werd over de betekenis van een verwijderingsmaatregel en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, zij er toch voor gekozen heeft op hardnekkige wijze te volharden in een illegaal verblijf. Nu er verder uit het dossier geen specifieke omstandigheden zijn gebleken die tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar kunnen leiden, acht de verwerende partij het in casu proportioneel, in het belang van de immigratiecontrole, om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. Verder wijst de Raad erop dat de verwerende partij ook niet verplicht is te motiveren waarom zij niet opteert voor een inreisverbod van minder dan drie jaar.

2.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.9. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

*"2.2. Tweede middel : schending van artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de rechten van de mens*

1.

*Dat verzoekster en haar gezin in België, waar ook de broer van verzoeksters echtgenoot woont, een gezinsleven hebben opgebouwd.*

*Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

*Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.*

*Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.*

2.

*Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.*

*Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.*

*Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).*

*Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.*

*Verzoekster, haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen woonden samen te Geraardsbergen, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezinsleven in België heeft.*

3.

*Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.*

*Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).*

*Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van*

voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers verzoekster en haar gezin wonen reeds meer dan 9 resp. 7 jaar in België en hebben alhier hun leven opnieuw opgebouwd. Verzoekster en haar gezin zijn in België, waar zij een nieuw leven hebben opgebouwd, gelukkig (cf. stuk 4).

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar echtgenoot teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54;

EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, *Sarközi en Mahran v. Oostenrijk*, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoekster in België, met de twee schoolgaande minderjarige kinderen, met hun voordien nooit betekende beslissing aangaande hun verzoek 9bis Vw..

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster (en hierdoor ook haar gezin) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

2.10. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

2.11. Verzoekende partij betwist niet dat zij samen met haar kerngezin illegaal in België verblijft en dat zij allen dienen terug te keren naar het herkomstland. De Raad kan de verwerende partij volgen waar deze oordeelt dat: "Allen zijn illegaal en dienen het land te verlaten. Aangezien de familiale cel bij verwijdering intact blijft, is er geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM." (zie verwijderingsmaatregel van 31 januari 2018).

Verzoekende partij verwijst voorts wel naar het feit dat de broer van haar echtgenoot in België woont, maar de Raad wijst er in de eerste plaats op dat – opdat er sprake kan zijn van een beschermenswaardige gezins- of familierelatie in de zin van artikel 8 EVRM tussen verwanten – verzoekende partij moet aantonen dat er buiten de normale affectieve relatie er bijzondere afhankelijkheidsbanden bestaan. In casu blijken deze banden niet aangetoond. Verder, zelfs indien er sprake zou zijn van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM, dan wijst de Raad erop dat er in casu sprake van een situatie van eerste toelating. Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoeksters gezins-/privéleven. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit (“fait accompli”) er op deze staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust op deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat in regel, vreemdelingen in deze situatie, niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, Jeunesse/ Nederland). Bijgevolg kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij in het administratief dossier van verzoekende partij, meer bepaald de verwijderingsmaatregel van 31 januari 2018 geoordeeld heeft dat: “*M.b.t. een duurzame verankering en integratie in de Belgische maatschappij: Betrokkene verblijft al sinds 2011 in België. Langdurig verblijf opent echter geen recht op verblijf. De loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 7 jaar sedert 14/01/2011 in grotendeels illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)*”

Evenmin is het in die zin kennelijk onredelijk dat de verwerende partij aangaande de relatie met de schoonbroer oordeelt: “*(RELATIE/ familie /vrienden) De echtgenoot van betrokkene verklaart een broer te hebben in België (H., A. (..) (°13/12/1971) die een verblijfstitel heeft.). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. De (schoon-)broer kan de echtgenoot van betrokkene en betrokkene achterna reizen naar het land van herkomst om hen daar te gaan bezoeken.*

*Zij kunnen ook contact houden via telefoon en internet. Dit inreisverbod betekent geen schending van artikel 8 van het EVRM.*”

Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als “gevestigde vreemdelingen”, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland).

In zaken, zoals in de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een gezins-/privéleven aan de orde is, doch waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een gezins-/privéleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een gezins-/privéleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole (zoals het feit dat voorheen al inbreuken werden gepleegd tegen de verblijfswetgeving) of overwegingen inzake de bescherming van de openbare orde in rekening kunnen worden gebracht.

Ook belangrijk bij de te maken afweging is het antwoord op de vraag of een gezins-/privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een gezins-/privéleven in een bepaalde staat precair was. Dat verzoekende partij hiervan op de hoogte was kan niet ernstig betwist worden. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet aantoont dat in casu sprake is van een uitzonderlijke situatie die aanleiding kan geven tot een schending van artikel 8 EVRM.

Verder blijkt niet dat zij haar gezins-/privéleven niet elders kan verderzetten of uitbouwen. Verzoekende partij beperkt zich slechts tot de stelling dat zij in België goed geïntegreerd is, doch de Raad ziet niet in waarom dit gegeven, verhindert dat zij haar gezins- en privéleven verder zet in het herkomstland. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de beoordeling van de verwerende partij zoals die blijkt uit het administratief dossier dat: *“Betrokkene heeft gewerkt in België en bouwde afgelopen 7 jaar een netwerk van sociale contacten op. Er is met andere woorden sprake van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch bracht zij het grootste deel van haar leven in Albanië door en heeft zij er nog vrienden/familie/kennissen wonen. Zij spreekt ook nog Albanees. Het opbouwen van een nieuw privéleven in Albanië zal voor haar dus wellicht niet erg moeilijk zijn. Met betrekking tot het privéleven is er dus geen schending van artikel 8 van het EVRM.*

*De kinderen van betrokkene, E.A. en E.A. zijn in België geboren en gaan waarschijnlijk naar school in België. Het recht op onderwijs is echter geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat een kind van betrokkenen hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. In het land van herkomst, Albanië zijn ook publieke scholen waar betrokkene naartoe kan gaan om een opleiding te voltooien en een diploma te halen. De kinderen spreken met de ouders wellicht (ook) de taal van het land van herkomst, en zullen zich daarom vermoedelijk gemakkelijk kunnen integreren. Aangezien de kinderen vergezeld zijn door hun ouders, zal het integratieproces wellicht vlot verlopen. Bij het nemen van deze beslissing houden we dus duidelijk rekening met het hoger belang van het kind”* kennelijk onredelijk is.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de beoordeling: *“(RELATIE/ familie /vrienden) De echtgenoot van betrokkene verklaart een broer te hebben in België (H., A. (...)) (°13/12/1971) die een verblijfstitel heeft.)*. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. De (schoon-)broer kan de echtgenoot van betrokkene en betrokkene achterna reizen naar het land van herkomst om hen daar te gaan bezoeken.

*Zij kunnen ook contact houden via telefoon en internet. Dit inreisverbod betekent geen schending van artikel 8 van het EVRM.”* kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die in se erin bestaan om haar gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 EVRM blijkt niet.

2.12. Het tweede middel is ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER